

Welkom in het land van de MONTERÍA...

Vaak erg moeilijk aan te spreken wild.

Ook de machtige valse gieren waren op de afspraak.

Claire net voor haar feilloze schot op haar eerste hert.

En nog zoveel méér!

Bij veel jagers heeft de Montería een ietwat dubieuze reputatie. Dat komt zeer waarschijnlijk door bepaalde 'promotie'-filmpjes die door sommige malafide Montería-organisatoren gebruikt worden. Een aaneenschakeling van knallen op herten en ander edel wild.

Dat het ook anders kan, mochten wij ondervinden bij een Montería georganiseerd door Antonio Teruel van IBERHUNTING. Wij mochten een groep van zes jagers vergezellen naar het Spaanse Andalusië.

Onze jagersgroep vlnr. Etienne, Rudi, Filip, Marc, Claire en Freddy.

De halve vloot terreinwagens van de Guarda Rural.

Los arrieros met hun muilieren.

De groep van zes bestond uit drie professionals die al eerder hadden deelgenomen aan een Montería die door IBERHUNTING werd georganiseerd. De andere drie jagers waren helemaal klaar voor hun eerste ervaring in de Spaanse Siërra's. Die vijfde februari begon erg vroeg. Om 2.00 u samenkomst bij Freddy, dan met de luchthaventaxi naar Brussel waar het vliegtuig ons om 6.15 u naar Spanje zou brengen.

START VAN EEN BIJZONDERE WEEK

Goed twee uur later werden wij, boven Malaga, verwelkomd door een adembenemend mooie zonsopgang. Duizenden tinten rood en oranje vochten om de bovenhand, een schouwspel dat een voorteken kon zijn van een bijzondere week die er aankwam. De rit van de luchthaven door het Andalusische gebied voerde ons door een aaneenschakeling van indrukwekkende landschappen. Enorme rotsachtige bergpartijen werden afgewisseld door immense olijvenplantages, met hier en daar verloren in de oneindigheid van het landschap, een nietig wit bouwseltje, soms nog bewoond maar vaak verlaten en vervallen.

Onze groep kwam ogen - dik van de slaap! - tekort tijdens de drie uur durende rit naar het hotel Plaza Veracruz, in Valdepeñas een typisch Spaans provinciestadje.

Onze groep bestond uit volgende deelnemers: Freddy de initiatiefnemer en tevens de nuchterste, Marc de grappigste, Etienne de meest serieuze, Filip de zoon van Freddy, de jongste, Rudi beter bekend

als de 'Witte van Reppel' de stoerste en tenslotte Claire, zus van Rudi, de mooiste van het gezelschap.

De drie laatsten zouden hun eerste Montería meemaken. Ter voorbereiding hadden zij mijn verslag over een Montería in 2014 (zie *JAGEN* nr. 55) gelezen. Zij kwamen dus niet helemaal onbeslagen in het veld.

OP NAAR SIËRRA MORENA

De dag na de aankomst werden wij 's morgens, samen met een groep Zweedse, Ierse en Amerikaanse jagers,

Het eerste hert van Claire net voor de dodelijke kogel hem trof.

opgehaald door een indrukwekkende vloot van witte Toyota's Hilux (een vloot die ons onwillekeurig deed denken aan een andere organisatie die ik hier niet bij naam wil noemen) van de Guarda Rural.

Na nog een rit van enkele uren maakten we, in de Sierra Morena, kennis met de Rehala, de drijfhonden, hun Perrero, de hondenmenner en los Arrieros met hun muil dieren, die de geschoten dieren zouden verzamelen en naar het tableau brengen.

Later kreeg ieder jager een Secretario toegewezen, die man zou het doen en laten van 'zijn' jager nauwlettend observeren.

TIJD DAN VOOR HET 'ECHTE' WERK

Ik mocht de mooiste van onze groep, Claire, vergezellen samen met Antonio die deze dag haar Secretario zou zijn.

Even later werden de Perreros gelost en vielen de eerst schoten. Erg opvallend, ook ditmaal: zodra de eerste schoten vielen, verschenen de vliegende deuren, de vale gieren (*gyps fulvus*) in de lucht. Deze prachtige vogels, met een spanwijdte van bijna drie meter, wisten goed dat er spoedig iets te halen zou zijn. De ingewanden van de geschoten dieren bleven namelijk achter voor deze bijzondere aaseters. Het gebied dat bejaagd werd, beslaat zowat 1000 ha van de meer dan 7000 ha in totaal. Ieder deel wordt maar eens om de zeven keer bejaagd, zodat het wild toch alle kansen krijgt. Er is enorm veel dekking maar het voedselaanbod is vrij beperkt zodat de populatie roodwild goed beheerd dient te worden.

Haar eerste hert! Wat een ontlasting!

CLAIRES EERSTE HERT

Anderhalf uur later waren er op de post van Claire nog maar enkele dieren gepasseerd, dieren die niet of nauwelijks aan te spreken, laat staan te beschieten, waren. De twijfel die stilaan in de harten sloop, verdween als bij toverslag toen er plots twee geweidragers uit de bosjes kwamen. Mooi breed en goed binnen schot. Claire aarzelde niet, volgde het kleinste hert en het dier viel in het schot. Claire's eerste hert was een feit. Dikke Waidmansheil! Een half uurtje later volgde nog een hinde, eveneens geveld door een feilloos schot.

En daarna, haar eerste hinde.

HUN INDRUKKEN

Na afloop kon ik de debutanten om hun indrukken vragen over hun eerste Montería.

Filip: "Mijn eerste Montería was toch echt wel een bijzondere ervaring. Ik heb wel twintig dieren zien passeren maar velen waren niet aanspreekbaar. Ik heb van mijn papa meegekregen dat weidelijkheid in het jachtgebeuren zeer belangrijk is en dat respect voor het wild essentieel is. Daarom zal ik ook geen dieren beschieten als ik niet zeker ben dat ik een dodelijk schot kan plaatsen. Ik

De Perrero met zijn Rehala.

De hinde net voor ze, dodelijk getroffen, neerging.

wil geen dieren nodeloos kwetsen. Zo een Montería is een gedroomde leerschool om wild goed te leren aanspreken. Met een beetje geluk krijg je hier veel wild te zien, maar natuurlijk kan het ook gebeuren dat je weinig dieren te zien krijgt. Het biotoop biedt enorm veel dekking en het wild heeft enorm veel ontsnappingskansen. Kortom, ik ben erg tevreden over mijn eerste Montería-ervaring. Ik ben er ook in geslaagd om mijn eerste hert ooit te strekken. Met dank aan mijn papa en Antonio van IBERHUNTING.”

Rudi: “Ik ben zelf ook iedere dag bezig in mijn ‘thuisjachtgebied’ met het beheer en de verzorging van het wild. Een Montería kan voor sommige jagers en niet-jagers wreed lijken maar als ik hier het biotoop bekijk, begrijp ik dat er soms drastisch moet ingegrepen worden in de wildstand. Een te grote wildstand zou het biotoop vernietigen en vele dieren zouden omkomen van de honger. Deze vorm van jacht brengt natuurlijk ook enorm veel deviezen binnen in het land. Geld dat dan weer gebruikt wordt voor goed natuurbeheer. Ik heb vastgesteld dat er verschillende natuurbeschermingsprojecten lopen in samenwerking met Europa. En voor de jagers is de Montería toch wel een bijzondere ervaring. Ik ken genoeg jagers die in het jachtseizoen vele malen naar de Ardennen trekken en die vaak het hele seizoen geen enkel stuk te zien krijgen. Het moet al heel erg tegenzitten als je op een Montería niet tot schot komt. Naar mijn mening zou iedere jager eens een

Montería moeten meemaken zodat ieder voor zichzelf, zich daar een mening kan over vormen. Want het is tenslotte nog altijd de jager zelf die bepaalt of hij de vinger kromt dan wel rechthoudt.”

Ook Claire vroegen wij om haar ervaring: “Ik jaag nog maar een zestal maanden. Mijn broer Rudi wilde absoluut dat ik deze jachtreis zou meedoen. Ik moet zeggen dat ik echt onder de indruk ben van de complexiteit van deze Montería. De perfecte organisatie en het indrukwekkende biotoop met zijn grote wildstand hebben me diep geraakt. Zelf heb ik maar een zevental dieren gezien waarvan de meesten niet beschietbaar waren. Maar ik heb toch twee perfecte schoten kunnen afgeven. Mijn eerste hert was een bijzonder intense ervaring. Het dier kreeg een zuiver bladschot en viel in het schot. Dat was heel erg intens. Een ervaring die ik nooit meer zal vergeten en waarvoor ik Antonio erg dankbaar ben.

Morgen is het rustdag en kan ik deze ervaring laten bezinken en terug tot rust komen voor de volgende stap in mijn jagersleven. Dan trekken wij richting Sierra Cazorla voor de jacht op de steenbok of Ibex, de Cabra Montesa of El Macho zoals hij hier in Spanje ook genoemd wordt.”

Ook de andere jagers van onze groep die deelnamen aan deze Montería kwamen tot afschot en keken tevreden terug op deze uitzonderlijke dag. ■

(Wordt vervolgd)

Hier en daar een wit bouwseeltje verloren in de oneindigheid van het landschap.

Sierra Cazorla in Andalusië

Onherbergzaam voor de mens ONMETELIJK VOOR HET WILD

Spanje heeft zoveel meer te bieden dan zijn klassieke vakantiebestemmingen en andere Costa's. 17 soorten grootwild gedijen er ongestoord in de adembenemende Siërra's. Grote populaties dam-, rood- en zwartwild proberen er in al hun wildheid de jagers te verschalken. Zeer vaak lukt hen dat ook in deze onherbergzame, ongerepte natuur. Ook moeflons en steenbokken zijn er bejaagbaar, hoog boven de wolken in het hooggebergte van de Siërra's. Maar er leven ook talloze wilde schapen en geiten die voor de jager een bijzondere uitdaging vormen.

JAGEN IN DE SIËRRA'S

De jacht in de Siërra's vraagt enorm veel van de jagers en de kans op een succesvol afschot is lang niet altijd zeker. Op de rustdag na de Monteria van 6 februari werd onze groep door een comfortabele taxi verder gebracht doorheen het indrukwekkende Andalusië. Enorme olijvenplantages, indrukwekkende rotspartijen met hier en daar typisch witte dorpjes die tegen de machtige bergwanden gekleefd leken. Het ging richting Siërra Cazorla in de provincie Jaén. Daar werden wij ingekwartierd in het poepchieke hotel Rural Coto del Valle de Cazorla.

De Siërra Cazorla beslaat een gebied van bijna 210.000 ha van de meest onherbergzame natuur vol kalkstenen rotsen en steile bergwanden. Nog voor de aanvang van de jacht konden wij vaststellen dat de Siërra een enorme populatie rood-, dam- en zwartwild herbergt. Het hoeft dan ook niet te verwonderen dat dictator Franco indertijd het gebied claimde als zijn exclusief jachtdomein, met luxueus buitenverblijf. De bestaande wegeninfrastructuur werd onder bevel van Franco aangelegd. Het hele gebied ligt hoger dan 600 m en de hoogste piek is de Pico Empanada die 2107 m hoog reikt. In de hoogste gebieden boven de wolken resideren moeflon en steenbok. De Siërra Cazorla is een beschermd Spaans nationaal park. Hier ontspringt ook de rivier Guadalquivir die zowat 680 km doorheen Andalusië stroomt. In dit natuurgebied bevindt zich tevens het grootste aaneengesloten bos-areaal van Spanje. Het prachtige stuwmeer in dit nationaal reservaat leent zich uitstekend voor het maken van schilderachtige plaatjes.

Door dennenprocessierupsen (*Thaumetopoea Pityocampa*) aangetaste dennen.

KLEINE MONSTERS

Voor een minder fijn aspect in het gebied zorgen de dennenprocessierupsen (*Thaumetopoea Pityocampa*). Op vele plaatsen zijn grote aantallen dennen aangetast door deze kleine monsters. Ook voor mens en dier zijn deze schepsels gevaarlijk omwille van hun brandharen die zeer ernstige irritatie kunnen veroorzaken, soms zelf met de dood tot gevolg.

TERUG NAAR DE JACHT

Ieder van de jagers kreeg in het hotel een Guarda Rural, die de komende dagen hun gids en begeleider zou zijn, toegewezen. Er werd afgesproken dat wij Etienne (de meest serieuze van de groep...) zouden vergezellen op zijn outings, samen met zijn Guarda Rural, Hilario. Op het verlanglijstje van Etienne stond een moeflon en natuurlijk El Macho, de steenbok, koning van het hooggebergte.

De eerste dag begon prachtig met een deugddoend zonnetje dat de nog steeds vermoeide ledematen van de jagers

koesterde met haar zalige warmte. Hilario, Etienne en ik zouden de eerste dag achter El Macho aangaan.

OP PAD

De Toyota van Hilario vocht zich een weg naar boven op een smal bochtig pad uitgehakt in de bergflank en nauwelijks breder dan de wagen zelf. Een adembenemende toch langsheen peilloos diepe ravijnen en torenhoge steile rotswanden, soms op centimeters van de rand omwille van losgekomen rotsblokken op de weg. We haptten naar adem in de Siërra Cazorla, waar bomen groeien uit rotsen...

Op het bijna hoogste punt gekomen begon een berstocht om "U" tegen te zeggen. Over zelfs nog minder dan geitenpaadjes trokken wij door het rijk van El Macho, de Steenbok. Miljoenen losliggende keien lagen te wachten om de bersende jagers ten val te brengen. Toch was deze 10 km lange tocht de moeite waard. Adembenemende vergezichten volgden elkaar op. Ongeveer halverwege de tocht kregen we "Hem" in het

Bersend door het rijk van de steenbok

Vale gier (*Gyps fulvus*) op de uitkijk naar prooi.

vizier op ongeveer 200 m, wind in het gelaat. Dat liet ons toe de prachtige Ibex goed aan te spreken. Kwestie nog van de buks stevig vast te leggen,... Het dier lag in het schot. Dikke Waidmansheil voor Etienne! Het dier werd terplaatse vakkundig ontweid en de resten bleven achter voor de koningen van het luchtruim, de vale gieren. Terug in het hotel waren de felicitaties niet van de lucht.

DE ALLEREERSTE MOEFLON OOI

Filip en Claire waren erin geslaagd hun allereerste moeflon ooi te strekken. Claire hield aan haar jachtavontuur een pijnlijk blauwoog over, veroorzaakt door de terugslag van de richtkijker. Dat heeft wellicht alles te maken met nog wat onervarenheid van de jager. Het leverde haar de bijnaam 'Wounded Eye' op. Aan Filip kostte zijn afschot enkel een paar natte sokken omdat er zich tussen het gestrekte dier en de jager een - weliswaar doorwaadbaar - riviertje bevond. Maar dat mag een jager natuurlijk niet tegenhouden...

Marc was er ook in geslaagd zijn eerste Ibex binnen te

Moment van 'bezinning'... Freddy en Filip na een zware berstocht.

Etienne met zijn prachtige Ibex, hoog boven de wolken.

De moeflon was een zogenoemde 'binnengroeier'. Zijn hoorns waren in een bocht gegroeid, recht naar de nek van het dier. Of hoe wildbeheer het verschil kan maken.

brengen. Merkwaardig genoeg vertelde hij dat hij die dag maar vier dieren had gezien. Een uitspraak die bij de vrienden op enig ongeloof werd onthaald aangezien de meesten van ons op zijn zachts uitgedrukt tientallen dieren hadden gespot. Enkele perfecte lange afstandsschoten op roodwild bezorgden Rudi de bijnaam 'Sniper Winnetou'.

Die eerste dag in Siërra Cazorla bezorgde ons tal van onuitwisbare herinneringen en deden ons benieuwd uitkijken naar het vervolg.

DAG TWEE

Etienne zou vandaag achter de moeflon gaan. Geen eenvoudige opgave want zoals het Portugese spreekwoord zegt "Als de jager een haar verliest, zal de moeflon het zien vallen!" Inderdaad, lang voor wij de meeste moeflons in het vizier kregen, werden wij reeds aandachtig geobserveerd door die prachtige dieren. Na een respectabele berstocht over hellingen van dikwijls meer dan 30° kwam Etienne tot een wel heel bijzonder afschot. De moeflon ram die hij wist te strekken was

In Siërra Cazorla waar bomen groeien uit rotsen...

De steenbok in zijn rijk boven de wolken.

De steengeit en haar lam kiezen voor de vlucht.

namelijk een 'binnengroeier'. De hoorns van de moeflon waren in een bocht gegroeid, recht naar de nek van het dier. De punten van de hoorns zaten, helemaal bebloed, al centimeters diep in de nek. En het was dan ook een kwestie van dagen dat deze ram een ellendige, pijnlijke dood zou sterven. Een bijzonder Waidmannsheil voor dit bijzondere afschot! Misschien wilde het dier wel zelfmoord plegen. Of hoe wildbeheer het verschil kan maken, ook in de oneindige Spaanse Siërra's.

Maar ook deze tweede dag kwamen onze jagers niet geheel ongeschonden uit de strijd.

Marc verloor een tand dankzij het Spaanse lunchpakket en Rudi had bij een val op de keien zijn knie erg bezeerd. Toch slaagde 'Winnetou' nog in een mooi afschot van een edelhert. Een Amerikaanse jager uit ons gezelschap, ondervond die dag dat de stenen uit de Siërra genadeloos zijn. Bij een val haalde hij zijn linkerhand open, goed voor negen hechtingen! Jacht voorbij voor Matt.

Een Portugees spreekwoord zegt: als de jager een haar verliest, zal de moeflon het zien vallen!

Marc strekte op zijn beurt een moeflon ram plus ooi. Zijn ram werd geschoten op meer dan 300 m en de trofee mat 47 cm.

DAG DRIE

Dag drie kondigde zich erg nat aan. De regen viel bij pozen horizontaal. Er werd dan ook besloten te wachten op een weersverbetering.

Die dag strekte Filip, de jongste uit het gezelschap, een Ibex ooi, zijn eerste ooit! Claire en Marc, strekten elk een damhinde. Rudi daarentegen schoot een damspitser. Alles samen toch weer een mooi tableau.

DAG VIER

Dag vier kondigde zich op dezelfde manier aan als dag drie, de regen viel in de voormiddag bij bakken uit de hemel. In de namiddag trokken Etienne, Hilario en ik terug de bergen in. Wij gingen ditmaal een heel andere richting uit. Terug omhoog over een twijfelachtig bergweggetje op regelmatige afstanden

versperd door losgekomen stenen. Ook hier was een zeer rijke populatie grootwild te spotten. Damherten, edelherten, moeflons en steenbokken losten elkaar af. Sommige verdwenen snel als de Toyota naderde, andere bleven nieuwsgierig kijken welke tweebeners er nu weer hun gebied binnendrongen. Het gaf ons de gelegenheid om vele mooie plaatjes te schieten. Op het hoogste punt hadden wij een prachtig uitzicht op het enorme stuwmeer van de Siërra Cazorla.

Die vierde dag werd er geen noemenswaard tableau gereali-seerd. Maar al onze jagers hadden weer erg veel wild gezien en iedereen was dan ook meer dan tevreden. Ook nu was schieten niet het belangrijkste. Deze jachtreis was er dan ook een die onze jagers de rest van hun leven zal bijblijven. Antonio Teruel van het organiserende IBERHUNTING kent zijn vak en de onmetelijke troeven van de Siërra Cazorla. Onze groep trok na vijf fantastische dagen met de zon in de rug en een koffer vol onvergetelijke ervaringen terug richting druilerige platte landje. ■

